

Gondolataim egy szonátában

Hangolódás. Az első hang.

Ajánlott zeneszám: Aerosmith - Dream On

[https://www.youtube.com/watch?v=JojwHc1MKag&ab_channel=LostPanda]

Lassan járja át a szívem a fény, megtörnek a sugarai a nyugodt tó áttetsző vizén. Akár egy klasszikus szonáta kezdete, lassú ritmusban tölti be a félelem helyét. A bizonytalanságot. Meleg, simogató, magához ölel belső békéje. A fű magasan nő, csiklandozza a tenyerem, ahogy mezítláb áthaladok harmatos ösvényén. Nem sietek. Ez a béke szigete. A zene mintha a mellkasomból, belülről szólna, kizárná a fejemben lévő kavargó, zavaros gondolatokat. Fehér, bazsarózsákkal díszített ruhám meglebben a szélben, a zöld pázsit között előre lök a szellő. Az ösvény végén egy kis fehér ház áll, hatalmas ablakaiból kiárad az izzó fény. Illata erős. Rózsák, fűszerek, friss kenyér, és az a különleges, természetes illat, amit akkor érez az ember, ha a Nap sokáig csókolta bőrét rajta hagyva csókjának barna pecsétjét. Itt boldog vagyok. Innen meríték erőt. Ez a legkedvesebb helyem az idő repedésében, az én béke szigetem, ahol a valóság megfakul. A gondolataim szötte dallamos szövetszálak fogják össze, és ha becsukom a szemem megszólal az első hang. Én pedig ott állok mezítláb a képzeletem partján.

A valóságban a szonáták sok mindenről szólhatnak. Mesélhetnek a félelem szürke szorongásáról. A vágy és a szenvedély bíboros, bódító ködéről. A tejfehér gyász makulátlan, csendes abszolútumáról. De megszólíthatják a bennünk lévő reményt, szégyent, haragot, örömet.

Amikor kislányként megkaptam az első mp3 lejátszómat, még nem sejtettem, hogy ezeknek a dallamoknak mindegyike szerepelni fog a saját lejátszási listámon. Nevetve vettem fel hangrögzítővel a televízióban szóló kedvenc slágereim. Fülhallgatóval a fülemben minden könnyebbnek, szebbnek tűnt. A 90-es évek slágerei szóltak, amikor a hűtő szegényes tartalmából új recepteket találtunk fel anyámmal. Pizzás krumplit, tejbegrízes sült édességet. Ezek voltak azok az esték, amikor az ízekbe valami kimondhatatlan, maradandó gazdagság szövődött.

Ám a gazdagság nem mindig jelenti azt, hogy az embernek pénze is van. Alig múltam három éves, amikor kiderült, hogy a bankoknak csapnivaló humorérzékük van. Ha kölcsönt kérsz tőlük egy jobb élet reményében, nos... megeshet, hogy elveszik mindened, a házad, a legértékesebb holmijaid. De cserébe hagynak egy életre szóló reményt.

Amikor betöltöttem a hatodik életévem, a lejátszási listám a legkülönfélébb dalokkal volt tele. Mint minden hatéves, én is pop sztár akartam lenni. Hosszú délutánokat töltöttem azzal, hogy hallgattam a zenéket, és a képzeletem szárnyán óriási színpadokon szerepelhettem, ékes csillag lehettem, akiért az emberek rajonganak, akivel az őrjöngő tömeg ugrándozva üvölti a szabadság életérzésének gyermeki sikolyait. A képzelőerő volt a legkedvesebb albumom. Rongyosra hallgattam amikor boldog voltam. És akkor is, amikor úgy éreztem, csak az álmaimba kapaszkodhatok. Általa a színpadon lehettem az árvaház földszinti szobájának emeletes ágyán ülve is. Ha mérges voltam, mert olyasmiért büntettek, amiért nem voltam hibás. Ha értetlenül hibáztattam a szívem, hogy más mégis mit tehet, amivel nagyobb, szeretőbb családot érdemel, mint én. Amikor elfojtott könnyeim a lelkemre csordultak, akárhányszor megláttam egy apát a gyerekével játszani. Nem értettem, hogyan hiányolhatok valamit, amit soha nem is tapasztaltam, soha nem is volt az enyém.

Az évek elteltével a vágyakozás, a hiány olyanná vált, mint egy lelkemben nyitva hagyott ajtó. Fogalmam sem volt, ki jön be rajta, bejön-e egyáltalán, de várni kezdtem. És ebből lett a hit. Bővült a lejátszási listám. Hinni kezdtem a csodák legnyersebb, legösztönösebb formájába. Nem egy vallásba, nem egy kinyilatkoztatott hitrendszerbe. Hanem egy erőbe, amit Istennek hívnak. Egy kapcsolódásban, a mindent átjáró fantasztikus, teremtvő univerzumban, aminek apró szilánkját magamban is véltem felfedezni. Ennek a dallamnak a színe nem egynemű, olyan, akár egy törött prizma darabja, ezer árnyalatban törik meg rajta a fény, és megmutatja a dolgok ezer arcát. Az átfedéseket a színek között. Ahogy lila és a zöld egymásba mosódnak. Hangtalan akkordváltások, amelyek nem törnek meg, csak elhajlanak. A haragot átjárja a félelem. Az örömet átmossa a büntudat. A szeretetbe bele cseppen egy kis veszteségtől való rettegés.

Tizenévesen mások képeiben próbáljuk felfedezni, megtalálni önmagunkat. Természetesen sikertelenül. Vonzunk mindent, ami veszélyes és izgalmas. Mindent ami szép, és gyönyörködtető. Teljesen új hangjegyeket kezdünk felismerni, elhalványul az egyértelműnek tűnő gyermeki világ. Egy ismeretlen hangjegy csendült fel – és hirtelen ott volt minden: a halkán vibráló vágy, a

szerilem utáni sóvárgás csábítása, a nőiesség puha fénye, amit még nem tudtam tisztán látni. A szonáta füstös volt, mint egy hajnalba csúszott mámoros éjszaka. Cigaretta és martini ízű. Vakító diszkófények remegő színeiben, ez a dallam egy vörös rúzs nyoma volt a félig üres pohár peremén. Labirintusokba vezetett el. És sokszor hiába kerestem a saját utam, mindegyre sztereotípiákba, elvárásokba, csalódásokba ütköztem. Nem elég gyermeki és tudatlan ahhoz, hogy fogják a kezem egy veszélyesebb úttá kelőn. És nem elég felnőtt, tapasztalt ahhoz, hogy tudjam mit kell nézni, egyáltalán merre kell nézni, hogy magabiztosan átkeljek egyedül. Így hallgattam a zene ritmusát, és reméltem, hogy épségben átérek az út másik oldalára. Áttáncoltam az úton a zuhogó esőben az égre mosolyogva, beszambáztam a forró napsütésben, sőt, a hópelyhek hangtalan korreográfiájában is átértem az út túloldalára. Bízni kezdtem magamban.

Amikor a poharat félig üresnek láttam, elveszettnek akartam érezni magam. Sejtelmesnek, megfejthetetlen rejtvénynek. Elbújni a saját mélységeimben és kutatni, hogy ki is vagyok én. Mit is akarok. Mi az életcélom. Egy vadregényes kaland akartam lenni. Olyan kincs, amit még nem neveztek el, amit még nem térképeztek fel – csak sejtenek, mint egy csillagot a köd mögött.

Máskor meg félig telinek ítéltam a poharat. Arra vágytam, hogy legyek valamilyen. Szőke, sovány, megfontolt, magabiztos, egyedülálló. Barna, izmos, szabad szellemű, szerény, művészi, aki társra vágyik. Író, tanár, színész. Fekete, vagy fehér. Bántottam magam, mert nem tudtam egyértelmű lenni. Eleganciára vágytam, tökéletes, összeszedett külsőre, gondosan elkészített hullámokban a vállamra omló haj koronára. És annyi időt, energiát fektettem mindebbe a félig teli napokon. Aztán másnap felkeltem kócos, rakoncátlan hajjal, pattanásos arcbőrrel, és fájdalommal néztem a tükörbe. Volt önbizalmam, szerettem önmagam. Mások előtt főként akkor, ha a határvonal elmosódott és eggyé váltam az elvárásaimmal.

Barátokban, szerelmekben kerestem azt a szeretetet, amit önmagamban kellett volna. Skatulyába helyezni magad, és mindent megtenni, hogy pontosan illeszkedj bele, minden milliméterben kitöltsd a saját határok közé zárt világot – ez egy olyan ördögi kör, amibe úgy vélem, minden tini beleesik. A szerencsésebbek ráismernek arra, hogy pontosan a tökéletlenségük teszi őket tökéletesekké. Mert van valami reménykeltő szépség a tökéletlenségben. Azokban a pillanatokban, amelyekben az ember már-már butácskának, röhejesnek, elesettnek vagy tehetetlennek hat, mégis a történések egészében nem a gyengesége, hanem az egyszerű emberi törekvése emelkedik ki. Örökké emlékezni a hangos, könnyes nevetésekre, amikor az ember

elbotlik és elesik, a hosszú éjjelbe nyúló beszélgetésekre. Mert a valódi, nyers életszépség a tökéletlen pillanatok hús-vér együttese.

És vannak, akik ebből a körforgásból soha nem ébrednek fel. Tulajdon elvárásaik hálójában vergődve elfelejtik, hogy mi történne, ha egyszerűen csak élnének. Végelláthatatlan menekülés saját démonaik előtt, amelyben a lélek folyamatosan égeti magát a tükrök előtt. Ám soha nem láthatja meg a valóságot. Az önfogadást, hiszen már nem is létezik. Amit soha nem érhet el, mert a hajszolás közben elpusztította magából. Elvesztegetett, boldogtalan életék sablonszerű szonátája...

A szólamok összeérnek.

Ajánlott zeneszám: Lana Del Rey - Cinnamon Girl

[https://www.youtube.com/watch?v=e_UGO4VtFYM&ab_channel=Apiklyrics]

A tizenéves kor végén a hangok kezdenek csendesebbé, selymesebbé válni. Színük lágyabb lesz, barnás, mézszínű, olyan mint a finom homok, amelyet körbeölelt a vad tengeri hullám. Fahéj illatú az álmok és árnyak balladája. A határok kevésbé élesek. És egy nap, amikor belenézel a tükörbe történeteket látsz meg a test mögött. Legalábbis velem így történt... Magabiztossá tett mindaz amit átéltem, amit kibírtam. A legfényesebb ékszereimmé váltak győztes küzdelmeim. És hazudnék, ha azt mondanám könnyű volt. Soha nem volt könnyű. De most már tudom, hogy soha nem is lesz. Tizennyolc évesen rájöttem arra, hogy nem várhatok arra egy nap megszabadulok, megválok a negatív tapasztalataimtól. Nem hagyhatom a pesti utcák romjai közt az első szerelem elmúlásának szívvirágát, melynek nektárja méreg. Nem tehetek szert egy mágikus ecsetre, amely átfesti testemnek repedezett, aránytalan, tökéletlen részeit. És bárcsak lett volna valaki, aki felvilágosít arra, hogy az egyik legnagyobb küzdelem az, hogy az emberek nem csúszthatók be egy borítékba a fiók mélyén, még akkor sem, ha csak emlékek. Nem archiválhatod mindazt, ami benned dobogott valaha.

Egy kicsit olyan, mintha az érzelmeid lennének azon a bizonyos útatkelőn. Kötnek az emlékek a kamaszkor minden árnyalatához, a boldog és nehéz pillanatokhoz, barátokhoz, akikkel úgy tűnt, mintha csak egymást neveltük volna fel. Felidézem az arcukat, a tanácsaikat, hogy

mennyire a bőrömbbe ívódtak tulajdonságaik. Valószínűleg akárhányszor csak fülembé fog mászni egy dallam, ami rájuk emlékeztet, visszarepülök emlékeim otthonos, illatos és ízes zugába, bársonyos nevetésük úgy leng körül, mint egy puha takaró a hűvös estén. Mégis muszáj visszatérni a valóságba és megtenni az első lépést az út új oldala fele.

És azt hiszem, minden tizennyolc éves nevében mondhatom azt, hogy végig fogalmunk sincs arról, hogy egyáltalán jól csináljuk-e. Semmi nincs a kezünkbe, csak egy maréknyi az álmainkból, amelyeket időről időre szintén megkérdőjelezünk. Ez valóban az én álmom, vagy egy szülői szív álmodta, és az én lépteim viszik tovább? Ha a világ, a társadalom szemüvegén keresztül nézem az életem – vajon lelkem vágyai is rózsaszínnek tűnnek ezen a szemüvegen át, vagy pusztán megtanulom annak látni őket? Ha egyszer elérek életem utolsó, tejfehér partjára, vajon azt fogom bánni, hogy nem úsztam gyorsabban, hogy nem láttam többet, nem jutottam el messzebbre? Vagy pontosan azt, hogy miért nem hagytam, hadd sodorjon az ár? Lassan, finoman, miközben minden egyes hullám áttáncol rajtam, hagyni, hogy betöltsön a pillanat sós illata.

Ahogy a napok számával egyre öregszenek, úgy válik összetettebbé a világ. Mintha a felnőtté válás nem egyenes gerincet, sokkal inkább nehezedő vállakat jelentene. Lélekre telepedő súlyok gyűlnek némán, a sikertelenség haragoszöld árnya, az elkallódás nesztelen félelme, a nincstelenség kopársága, és a világ – ez a kusza, elbizonytalanodott világ, amelynek iránya többet kérdez, mint ígér.

Eljátszadózom a kérdéssel, milyen volna egyetlen kérdést feltenni egy első világháborús katonának. Olyannak, aki a sárban fekvé, lövések közt, a remény és rettegés ölelésében próbált túlélni, és talán valahol hitt benne, hogy az, amiért küzd, majd jobbá teszi a jövőt. Vajon ez lett volna az a világ, amit szíve megálmodott, miközben bajtársai orcáját nézte a halál peremén? Ha ismerne engem, személyesen, ahogy az ember képes megérezni embertársát, vajon miben csalódna először? A világban, amely nem váltotta be az ígérését? Vagy bennem, hitetlenkedőben rengeteg kérdéssel.

Érezte ott talán, ott a lövészárkok peremén, hogy a világ változik? Vagy a változás oly észrevétlen, oly alattomos, hogy csak évtizedek múltán válik nyilvánvalóvá. Én nem hiszem, hogy a világ jobb hely lett, csak kevésbé fájdalmas.

Kulmináció. A csúcs, a töréspont.

Ajánlott zeneszám: Romeo Santos - Propuesta Indecente

[https://www.youtube.com/watch?v=QFs3PIZb3js&ab_channel=RomeoSantosVEVO]

A tízes éveim végére már nem csak egy mp3 lejátszót birtokoltam, hanem hangulatuk szerint válogatott lemezek több tucat sorát. A legfelső fapolcon a színek erős kavalkádja látható. Citromsárga, lángoló narancs, vörös, mint az érett, gazdag borok cseppje. A bachata világát idéző dallamok a test és a lélek nyelvén beszélnek. Érzéki ritmusa a mellkasba markol, a szívveréshez igazítja a világ ütemét. A gitár pengése a megismert nőiességet inspirálja tempóját egy holdfényes verandán.

A felnőtt énem hangjai ezek. Tágra nyitom a szobám ablakát, hagyom, hogy beáradjon rajta a nyári esték hűvös szellője. Elindítom a lemezt és egymagam, mezítláb, körbe-körbe forgok a szoba közepén. Kibontom a hajam, szabadjára engedem rakoncátlan, kósza hajszálaim. Forog velem a világ, érzem, ahogy a zene, akár csak egy láthatatlan szerető, finomat a derekam köré fonja erős karjait, határozott rezdülésével irányít. Elönt a forróság, felmelegszik minden porcikám. Elönt a boldogság. Belsőim megélésének gyönyöre vörösre festi, pirospozsgássá rajzolja arcomat.

Ez a rejtett tánc fejezi ki mindazt, amit megtanultam. Megtestesíti az érzést, amelyre érett fejjel életem minden pillanatában törekedni szeretnék. Megérteni a dalokba zárt szövegek értelmét. Azt, hogy önfeletten táncolva nem számít, hogy nem feszes a combom. Nem befolyásol, hogy hány és hány gyönyörű nő mennyiben jobb, szebb, mint én. Sőt, ahogy szól a zene érzem, hogy nem egyedül vagyok ebben a testben. Több ezer nő él bennem. Itt vannak, akiket elnémítottak, megaláztak, megégettek, széttéptek. Velem táncolnak, akiket férfiak játékszereként használtak, anyákként egyedül hagytak, orvosként odébb löktek, harcoként letagadtak. Ők építenek, így leszek túlélésük ritmusa. A test, amivel szabadon rendelkezhetem, egykor láncra volt másnak. De én élhetek, táncolhatok, lehetnek vágyaim, hangom. Szabad vagyok.

Ám mégis meddig? Mikor lesz a világon minden kislány szabad, nem csak én? Mikor nem adják őket kilenc évesen férjhez, mikor nem szabja meg vallás a testükhöz való jogukat?

Része akarok lenni annak, amikor, és nagyon remélem generációmmal megtehetjük, véget vetünk ennek. Álmodom arról, hogy egy nap, egy jövőbeli nő tánca közben önmagában engem is megérez. És azt mondja: miattad vagyok szabad.

Nőként a legnagyobb luxus amit megengedhetsz magadnak, az az, ha kellően megtanulod szeretni önmagad. Nálam azt hiszem, a kellően részén a mondatnak még dolgozni kell, de minden önerőből elért eredménynek időre van szüksége. Azt viszont már tudom, hogy nem akarom, hogy a csalódásaim az igények csalódásai legyenek. Tudom, hogy egy hétköznapi lány is megélheti nem hétköznapi dolgokat. Tudom, hogy talán nem leszek író, tanár, vagy színész. Ám lehetek sokszínű, válhatok tanárrá abban a tekintetben, ahogy mondjuk visszamentem abba az árvaházba, ahol gyerekként voltam, és ajándékozhattam egy zenelejátszót egy másik kapaszkodót kereső fiatal léleknek. Lehetek a legigazabb színmű élő szereplője, boldog, megerősítő alaphang valaki drámájában.

Megengedhetem, hogy a holdfényes dallam szóljon, ha kezembe veszek egy izgalmas könyvet, amelyben elmerülhet a képzeletem. Aláfestő zenéje lehet a forró kávéknak, a kandalló előtt eltöltött kuckózós estéknek, a szenvedélyes csókoknak, a mikróban felmelegített mirelit kajának, az esős őszi sétáknak, a reggeli készülődéseknek a tükör előtt.

És hogy mi a cél? Talán az, hogy az a sok tucat dal a polcon himnuszává váljon tökéletlen, hús-vér lényemnek. Egyszerre gyökérré és széllé, tűzzé és vízzé, álommá és valósággá.

Coda. A dallam bennem marad.

Ajánlott zeneszám: Alex Warren – Ordinary

[https://www.youtube.com/watch?v=u2ah9tWTkmk&ab_channel=AlexWarren]

Edgar Allan Poe a tizenkilencedik század közepén úgy vélte, a novella olyan mű, amit az ember egy ülő helyzetben el tud olvasni, mégis ilyen rövid idő alatt is képes kellően a hatása alá vonni az olvasót.

Sarah J. Maas, napjaink egyik legsikeresebb fantasy alkotója arra tanít, hogy szükségünk van a reményre ahhoz, hogy kitartsunk.

Gyakran gondolkodom azon, hogy vajon létezni fog egy mondat, egy apró gondolat, ami akkor is örökkévaló lesz, ha én majd semmivé válok? Elhesegetem a gondolatokat, túl mélyen nehezednek elmémre, ahhoz képest, hogy reggel 8 óra van. Belebújtatom lábamat meleg, bundás házi cipőmbé, és félig a korlátra támaszkodva elindulok a lépcsőn a konyha irányába. Az aranyporral hintett álm csendesén kúszik be a konyha és a nappali hatalmas, fehér ablak szemein át. A meleg sugarak végigsimítanak a falra függesztett csészéken. Elindítom a kávéfőzőt, amely zajos őrlésével zavarja ki az álmat a szememből. A friss kenyér illatával keveredik a kávé szegfűszeges, fahéjas párája. Rápillantok a kijelzőre... 2035.augusztus 8. Ma van a hatodik házassági évfordulónk. De valójában egy évtizede megtanultam szeretni. Szeretni...nem úgy, mint a regényekben, ahol minden csókot követ egy elsírt violin kvartett. Hanem teli izzadsággal és csönddel, összevillanó heves tekintetekkel, és újra meg újra választott hűséggel. Úgy szeretni, hogy minden nap megkívánom fejben és kézben, a szavai mögött. Azt választani, aki tartást ad, gerincet, tekintetet, ritmust. Aki mézédés, elharapott mondat a félhomályban.

A habzó kávéért nyúlok, aztán üres kezemmel megforgatom a bakelitet, s a hangok puhán beleolvadnak a reggelbe. A zene mintha a mellkasomból, belülről szólna, kizárná a fejemben lévő kavargó, zavaros gondolatokat. Körülbelül fél órám van, amíg az emeletről érkező, álmodásból kibomló, vékony, csilingelő kacaj új színeket sző a régi dallamokba. Gyorsan végigfutok a mai teendőim listáján... Ma négy órát kell tartanom az egyetemen, utána időpontom van a pszichológusomhoz. A két hetenként ismétlődő találkozó pont ma esedékes. Amikor tíz évvel ezelőtt összeszedtem minden bátorságomat és elkezdtem ezt a belső utazást, nem hittem volna, hogy ilyen hosszú kaland lesz. Ám egyáltalán nem bánom. Annyi mindent tudtam meg magamról, oly sok miért-re kaptam választ. Bár sokszor úgy érzem, mintha még mindig csak az elején tartanék ennek a belső utazásnak. De őszintén szólva büszke vagyok magamra, hogy felelősségteljessé váltam az érzéseim felett. Elég bátor voltam ahhoz, hogy tudatalattim mélyéről előhívjam érzéseim és a tenyerembe zárjam őket. Hagytam, hogy súlyuk legyen, újjaim közt forgattam őket, néztem, ahogy megtörik rajtuk a fény. Láthattam, némelyik tompa volt és sebzett, megégett, aztán ott voltak a szelíden csillogóak is. Próbálok minden egyes nap tenni azért az életért, amit megálmodtam gyerekként magamnak és a családomnak. Nem átadni a terheim és nehézségeim a szerelmemnek, sem annak gyümölcsének. Eltépni az életminták, félelmek, elhallgatott könnyeiből font kötelet, nem átörökíteni az örökölt sorsot.

Mindezek után délután hat órára hivatalos vagyok egy könyvbemutatóra. Na jó, ezt úgy mondom, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy az ember lányának kiadják az évekig fiók mélyén rejtegetett kéziratát. Pedig valójában belülről szétrobbanok az izgatottságtól és a boldogságtól. A lelkem őrjöngve táncol a holdfényes szonátára. Hihetetlen, hogy a nevem dőlt aranybetűkkel, az álmaim kézzelfogható formában ott állhatnak valaki könyvespolcán E.A.Poe mellett. Felfoghatatlan, hogy lapjaira álmokat lehelhetek. Fantáziavilágokat, amelyekben a valóság nem szab határt. Mesét felnőtteknek, amelyben ott van Beethoven suttogása, Musso remegése, Shakespeare árnyékos gondolatai a sorokra vetülve. Lenyomata annak, hogy itt voltam. Hogy éltem. Félttem. Éreztem. És az aki olvas, tudja, nincs egyedül a kétségeivel, bennük akár egymásra is találhatunk.

Este kilenc körül kell hazaérnie a kedvesemnek. Felvettem néhány ötletet, hogy hogyan ünnepeljük meg az évfordulónkat. Legyen vacsi egy elegáns étteremben? Mozi? Esetleg szökjünk meg a világ elől kettesben valahová? Azt hiszem, egyszerűen választok, és rendelek majd a toplistás hamburgerekből egy-egy adagot, diétás kólával és még valamivel. A pohár pereméig töltött martinivel...

Ismét messzire repítettek a gondolataim. Az üres kávécsészét a kanapé melletti kis asztalon hagyom és sietve veszem a lépcsőfokokat, fel a hálószoba irányába. Kitérom a barna, diófa szekrény ajtaját. A vállfák halkán suttognak egymásnak, ahogy felfedezően végigsimítom rajtuk a kezem, kincset keresve, valamit ami nem pusztán szép, de kicsit ünnepélyes is. És akkor meglátom őt: a fehér ruhát, amit apró, táncoló bazsarózsák díszítenek. Magamra öltöm. Úgy festek, mintha egy mesebeli, elvarázsolt virágoskert költözött volna belém.

A reggel zaját egy éles dudaszó szeli ketté. A pillanat megbillen, és pár lélegzetvétellel később magasan csilingelő gyerekkacaj pattan a levegőbe. Könnyed és sebes, kékesen ragyogó, akárcsak egy elszabadult szappanbuborék. Apró lábak dobolnak a macskakövön, a nevetés irányt vesz a hang felé. Egy ígéretet hordoz magába. A kislányom hajába kap a szél, de semmi baj, majd leszek az, ki kibontsa csomóit. Ha anyám arcám könnyekből lettek a ráncok, az övén már ne legyen semmi, csak napfény. Ne ismerje a lehalkított hangot, a lesütött szemet. Legyen az, aki ad – nem azért, mert kötelesség, hanem mert van amiből. Aki hiszi, hogy a világ nem ellenség, hanem lehetőség. És amikor majd ő is tovább megy, ne cipelje, amit nekem kell elengednem. Öröksége csupán a súlytalan szabadság legyen. Egy dallam, amit láncból fontam virággá, miatta.

Ölembe kapom a nevető virágbimbót, már együtt szaladunk az érkező irányába, át a kerten, át a pázsiton. A ruhám meglebben a szélben, a zöld pázsit között előre lök a szellő. A fű magasan nő, csiklandoz, ahogy mezítláb végighaladok harmatos ösvényén. Most már tudom: az álmok nem egy titkos helyen laknak. Ők velem együtt nőttek fel, és most itt táncolnak velem, a valóság szőtte dallamos szövetszálak fogják össze. Itt, a béke szigetén, ahol mindig is otthon voltak.